

РЕШЕНИЕ

№ 14871

гр. София, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 39 СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ

при участието на секретаря РУЖА Й. АЛЕКСАНДРОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ Гражданско дело № 20211110145754 по описа за 2021 година

Производство е образувано по искова молба, подадена от С. К. Й., К. В. Г. и Г. В. Г., с която са предявили срещу Фирма отрицателни установителни иски с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено спрямо ответника, че всеки един от тримата ищци не му дължи 1/3 част от следните суми: сумата 3921.88 лв. за доставена електрическа енергия за обект с адрес /административен адрес/, сумата от 4211.41 лв. законна лихва, както и сумата от 309.60 лв. съдебни разноси, за които суми е издаден изпълнителен лист от 30.08.2011 г. по гр.д. № 12164/2011 г. по описа на СРС, 80 състав.

Ищците са подали искова молба, уточнена с молба с вх. № 87025 от 12.11.2021 г., както и с молба с вх. № 26709 от 14.02.2022 г., с които поддържат, че въз основа на изпълнителен лист издаден на 30.08.2011 г. било образувано изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ Н.М. с длъжник Г.Р.Й.. След смъртта на Г.Р.Й. на негово място по изпълнителното дело бил конституиран наследника му В.Г.И., чийто наследници се явявали ищците. По изпълнителното дело не били извършвани никакви изпълнителни действия срещу наследодателя на ищците повече от седем години и вземанията по изпълнителния лист били погасени поради погасяването им по давност. Претендира разноси. Пред съда процесуалният представител на ищците поддържа исковата молба и претендира разноси, за което представя списък по чл. 80 от ГПК.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск, като неоснователен и недопустим. Посочва се, че в резултата на заповедното производство срещу наследодателя на ищците било образувано изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ Н.М.. Претендира разноси. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа отговора на исковата молба и претендира разноси, за

което представя списък по чл. 80 от ГПК.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото е представено удостоверение за наследници с изх. № КЧН22-УГ51-183 от 29.06.2022 г. от Столична община, от което е видно, че Г.Р.Й. е почина на 09.08.2011 г., като е оставил наследници по закон: В.Г.Й. – син /починал на 12.12.2020 г., който е оставил наследници по закон: С. К. Й. - съпруга, Г. В. Г. – син и К. В. Г. – дъщеря/.

По делото е представено и писмо от 28.06.2021 г. от ответника, с което във връзка с проведеното съдебно производство и процесния изпълнителен лист се претендират сумите от 3921.88 лв. главница, сумата от 4211.41 лв. лихви за просрочие и 309.60 лв. съдебни разноски.

По делото е представен препис от изп. д. № ***** по описа на ЧСИ Н.М., от което се установява, че същото е било образувано с молба подадена от ответника на 29.03.2012 г. Към молбата за образуване е приложен изпълнителен лист от 20.10.2011 г. по гр.д. № 12164/2011 г. по описа на СРС, 80 състав.

На 09.05.2012 г. с постановление на основание чл. 429 от ГПК е конституиран като длъжник по делото В.Г.Й., в качеството си на наследник на Г.Р.Й..

На 09.05.2012 г. е изпратена покана за доброволно изпълнение до В.Г.Й. в качеството му на длъжник по изпълнителното дело.

На 11.05.2022 г. с постановление на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 е прекратено изпълнителното производство по делото.

Други изпълнителни действия частният съдебен изпълнител не е извършвал.

При предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК в тежест на ищеца е да докаже, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, са настъпили факти (с оглед на наведените в исковата молба твърдения – изтекъл давностен срок), които водят до погасяване на установеното изпълняемо право на ответника. Предвид наведеното единствено основание за недължимост на сумата ответникът следва да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Неоснователно се явява оплакването на ответника за недопустимост на производството, доколкото ищецът не се позовавал на обстоятелства настъпили след съдебното производство, доколкото в исковата молба изрично е посочено, че след конституирането на Владимир Г. през 2012 г. по изпълнителното дело в качеството си на длъжник не са извършвани никакви действия за реализиране на вземането и същото било погасено по давност.

Настоящият съдебен състав счита, че при осъществяването на принудително изпълнение въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение,

какъвто е и настоящият случай, изпълняемото право е облечено в изпълнителна сила, която възниква в момента на изтичане на срока за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК, в който случай съдът служебно издава изпълнителен лист. С влизането в сила на заповедта за изпълнение – чл. 416 ГПК, се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо и длъжникът не може да релевира възраженията си срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като същите са преклудирани, с което се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането – арг. и от чл. 371 ГПК, поради което и намира приложение разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД – срокът на новата давност е всякога пет години. Неподаването на възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК може да се приравни по правни последици на признание на вземането от длъжника по чл. 116, б. „а“ ЗЗД – целта на регламентираното в действащия ГПК заповедно производство е да се установи дали претендираното вземане е спорно, а признанието на дълга може да бъде изразено и с конклюдентни действия, доколкото същите манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването на конкретен дълг към кредитора – виж например Решение № 100 от 20.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 194/2010 г., II т. о., ТК, Решение № 131 от 23.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 5140/2015 г., IV г. о., ГК.

Според разпоредбата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ, като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността, в т. ч. насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Взыскателят има задължение със свои действия да поддържа висиящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/. Когато взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по право, без значение дали и кога съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение, тъй като актът има само

декларативен, а не конститутивен характер. Поради това новата давност започва да тече не от датата на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприемането от страна на вискателя на последното по време валидно изпълнително действие.

В контекста на изложеното съдът приема, че с оглед нормата на [чл. 117, ал. 2 ЗЗД](#), считано от датата влизането в сила на процесната заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 12164/2011 г. по описа на СРС, 80 състав е започнала да тече нова петгодишна давност, която не е изтекла към момента на предприемането от страна на кредитора на действия за принудително изпълнение на вземанията по изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ Н.М., чрез конституиранането като длъжник по делото В.Г.Й., в качеството си на наследник на Г.Р.Й. – на 09.05.2012 г. По изпълнителното дело не са извършвани други изпълнителни действия, които са годни да прекъснат давността.

Настоящият състав намира, че когато се касае до първоначално приети тълкувателни решения и постановления те имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, като се счита, че тя още тогава е имала съдържанието, посочено в тълкувателните актове. Възможно е след издаването на първоначалния тълкувателен акт да настъпи промяна в тълкуваната норма или свързани с нея други правни норми, или в общественно-икономическите условия, които да правят вече даденото тълкуване неприложимо или несъответно на действителния смисъл на закона. В тези случаи при постановяването на нов тълкувателен акт, с който се изоставя предходното тълкуване на същата правна норма и се възприема различно тълкуване, последващото тълкувателно решение няма подобно на първоначалното обратно действие, а се прилага от момента, в който е постановено и обявено по съответния ред. От този момент престава да се прилага и предшестващия тълкувателен акт, обявен за изгубил сила. В тази хипотеза, ако преди постановяване на новото тълкувателно решение са се осъществили факти, които са от значение за спорното между страните правоотношение и са породили правните си последици, то тези последици следва да бъдат преценявани с оглед обвързващото им тълкуване, дадено и действащо към момента на настъпването им. В противен случай би се придало същинско обратно действие на новия тълкувателен акт, което е недопустимо, освен съгласно чл. 14 ЗНА по изключение и въз основа на изрична разпоредба за това. За заварените като висящи от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК производства по принудително изпълнение и спрямо осъществените по тях факти до посочената дата следва да намери приложимост задължителното тълкуване, дадено с ППВС № 3/18.11.1980 г., според което през времетраенето на изпълнителното производство – от датата на образуването му, до датата на приемане на последващия тълкувателен акт /придаващ различно обвързващо тълкуване на последиците на давността при висящност на изпълнителния процес/, погасителната давност е спряла. Както доктрината, така и съдебната практика несъмнено са приемали, вкл. и преди ТР № 2/2015 г. на ВКС, ОСГТК, че в случаите, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години,

изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради т. нар. „перемпция“ и то по силата на закона, независимо дали съдебният изпълнител е издал постановление в този смисъл, имащо декларативно, а не конститутивно действие. Различието е относно датата, от която започва да тече новата погасителна давност за вземането в тези случаи /според постановките по т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК това е датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие/. Ако е налице осъществен състав по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК към дата, предхождаща датата 26.06.2015 г., новата погасителна давност за вземането по чл. 117, ал. 1 ЗЗД започва да тече от датата на изтичане на горния релевантен /двугодишен/ срок, като при съдебно установено вземане срокът □ е всякога пет години /чл. 117, ал. 2 ГПК/ в този смисъл решение № 252 от 17.02.2020 г. постановено по гр. д. № 1609/2019 г. по описа на ВКС.

В случая от единственото изпълнителното действие по изп. д. № ***** по описа на ЧСИ Н.М. насочено срещу на длъжника делото В.Г.Й., а именно неговото конституиране по делото като длъжник– на 09.05.2012 г., настоящият състав намира, че в случая е изтекъл период по-голям от две години, в който вискателят не е поискал извършване на изпълнителни действия, респективно изпълнителни действия не са извършвани по отношение на наследодателя на ищците от съдебния изпълнител, поради което е настъпило прекратяване на изпълнителното производство по силата на закона на 09.05.2014 г., от който момент е започнала да тече нова погасителна давност с оглед обстоятелството, че изпълнителното производство е прекратено по силата на закона. От 09.05.2014 г. е започнал да тече нов петгодишен давностен срок, който е изтекъл към 09.05.2019 г., т.е. към датата на подаване на подаването на исковата молба вземанията са били погасени по давност. В контекста на изложеното съдът приема, че погасителната давност по отношение на процесните вземания е изтекла, което води до извод, че предявените искове се явяват основателни и следва да бъде уважени. Доколкото по делото е представено удостоверение за наследници с изх. № КЧН22-УГ51-183 от 29.06.2022 г. от Столична община, от което е видно, че Г.Р.Й. е починал на 09.08.2011 г., като е оставил наследници по закон: В.Г.Й. – син починал на 12.12.2020 г., който е оставил наследници по закон: С. К. Й. - съпруга, Г. В. Г. – син и К. В. Г. – дъщеря, то в случая следва да се приеме, че всеки един от тримата ищци не дължи по 1/3 част от процесните вземания, поради което възраженията на ответника в тази връзка са неоснователни.

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищците следва да бъдат присъдени направените разноски в размер на 376.06 лв. платена държавна. На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 38, ал. 2 от ЗА на процесуалния представител на ищците се дължат разноски за първата инстанция в размер на 697.71 лв. С оглед изхода на спора на ответника не следва да бъдат присъждани разноски.

Воден от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от С. К. Й., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/, К. В. Г., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/ и Г. В. Г., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/ срещу Фирма, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, искове с правно основание чл. 439 ГПК, че всеки един от тримата ищци не дължи на ответника 1/3 част от следните суми: сумата 3921.88 лв. за доставена електрическа енергия за обект с адрес /административен адрес/, сумата от 4211.41 лв. законна лихва, както и сумата от 309.60 лв. съдебни разноски, за които суми е издаден изпълнителен лист от 30.08.2011 г. по гр.д. № 12164/2011 г. по описа на СРС, 80 състав.

ОСЪЖДА Фирма, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, да заплати на С. К. Й., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/, К. В. Г., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/ и Г. В. Г., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 376.06 лв., разноски в производството.

ОСЪЖДА Фирма, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, да заплати на адвокат Юлияна О. Г., ЕГН *****, от САК, с адрес на кантората гр. София, ул. „Искър“, № 69, сумата от 697.71 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищите С. К. Й., К. В. Г. и Г. В. Г. пред СРС.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____